

[Vanggaard.]

varer forholdsvis billigt og faar ogsaa an- tagelige Priser for deres Produkter. Særlig da Fisken faar de store Priser for, noget mindre for Ræveskindene; ellers vilde Rævene blive udryddet i Løbet af kort Tid. Jeg kan ikke se rettere, end at vi bør heller ikke kritisere vort eget, naar det ikke er fortjent; der er ogsaa Tilhørere til det, og jeg synes, at denne Kritik virkelig er uberettiget. Jeg mener, at Grønland alt overvejet er administreret vel, og det Underskud, der er, er det altsaa ikke Grøn- lænderne, der betaler, men det dækkes af Minedriften. Det vil jeg gerne fremhæve over for det ærede Medlem. Noget andet er, at vi er enige om Ønskeligheden af et stærkere Tempo i Danskundervisningen, og dér er vi i Overensstemmelse med Grøn- lænderne selv. Kunde det lykkes at fremme den, vilde meget godt være naaet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Valdemar Thomsen: Den højtærede Statsminister beklagede, at jeg ikke havde bedre Stof end det, der foreligger fra Knud Rasmussen. Jeg havde ærlig talt ikke ventet at høre af Statsministeren, at det Stof, som foreligger netop efter denne Mand, ikke skulde være til at bygge paa. Navnlig efter at man hører selv en af Delegationsdel- tagerne gaa ind for den Anskuelse — selv om det er paradoksalt, som det ærede Medlem Hr. Vanggaard udtrykte sig —, at det vil tage 100 Aar, før 100 Grønlændere lærer at tale Dansk, har man i hvert Fald ikke Ind- tryk af, at Udviklingen gaar særlig hurtigt.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Be- handling

vedtoges uden Afstemning.

Hauberg: Jeg skal tillade mig at fore- slaa, at Lovforslaget henvises til Behandling i et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Hunde.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1195).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Jeg skal tillade mig for det høje Folketing at fore- lægge Forslag til Lov om Hunde, saaledes som dette Forslag er vedtaget af Lands- tinget.

Naar man læser Breve og Dagblads- artikler, særlig fra Indsendere, som beskæf- tigger sig med, hvad der staar og navnlig ikke staar i den nye Hundelov, skulde man nærmest tro, at dette Lovforslag var frem- sat af en fanatisk Hundefjende for at irri- tere dem, der havde en saadan trofast Livsledsager, som en Hund er for mange, men saadan er det virkelige Forhold jo aldeles ikke. Ønsket om en ny Hundelov er ikke fremgaaet af min Trang til Sensa- tion; men af forskellige Rørelser ude paa Landet. Paa Grund af de til Justitsmini- stieriet hyppigere og hyppigere indløbne Klager gennem Aarene over, at løsgaaende Hunde overfaldt og skambed Vildt og Hus- dyr, blev det allerede i 1932 i Justitsmini- stieriet overvejet at indføre Regler herimod.

Man indhentede dengang en Erklæring fra Landbrugsministeriet og fik at vide, at Jagtraadet anbefalede, at Schæferhunde og Hunde af lignende Racer uden for ind- hegnet Plads skulde holdes i Snor, samt at al Indførsel og Tillæg af disse Hunde blev forbudt. Det var Jagtraadet. Saa kommer De samvirkende Husmandsforeninger. De anbefalede Forbud mod Hunde af nævnte Art. De samvirkende Landboforeninger udtalte sig ikke positivt dengang, det kom senere, som jeg skal vende tilbage til. Landbrugsministeriet selv udtalte over for Justitsministeriet, at man fandt det ønske- ligt, at Hundehold af Schæferhunde og Hunde af beslægtede Racer ad Lovgivnings- vejen søgtes indskrænket saa meget som muligt. Den Erklæring, der derefter blev indhentet fra Politimesterforeningen, gik ud paa, at de ret hyppige Sager, man havde angaaende omstrejfende Hunde, der ihjelbed og skambed Ungkvæg, Faar eller Lam, i det overvejende Antal Tilfælde slet ikke kunde opklares, idet Overfaldene i Regelen fandt Sted om Natten, samt at det vilde være til stor Støtte for Politiets Efterforsk- ningsarbejde i disse hyppigere og hyppigere Sager, om der var Anmeldelsespligt for Hunde, og om disse blev forsynet med Hundetegn ogsaa i Landkommunerne.

Justitsministeriet forsøgte saa ad anden Vej end gennem Lovgivning at opnaa disse Resultater, idet man i et Cirkulære af 29. Oktober 1932 henledede samtlige Kom- muners Opmærksomhed paa disse Forhold